

Vrijgesteld van het griffierecht.

Afschrift ter kennis gebracht in uitvoering;

van art. 702 van het Oudproceduurlijk Wetboek

24/09/2012

DE BURGERLIJKE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG, ZITTING
HOUDENDE TE HASSELT, VIJFDE KAMER, HEEFT HET VOLGENDE
VONNIS UITGESPROKEN:

Rep.: 6645

Gr. Nr.: 2355

IN ZAKE A.R. nr. 08/1970/A

DE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie Limburg, met diensten
gevestigd te 3500 Hasselt, Gouverneur Roppesingel 25, thans gevestigd te
3500 Hasselt, Koningin Astridlaan 50 bus 1;

eiser, vertegenwoordigd door Mr. loco Mr. advocaat
te

tegen:

1. militair, geboren te op
, wonende te

2. , cafetaria-uitbaatster, geboren
te op wonende te

verweerders, vertegenwoordigd door Mr. advocaat te

EN IN ZAKE

1. _____, militair, geboren te _____ op
1 _____ wonende te _____

2. _____, cafetaria-uitbaatster, geboren
te _____, wonende te _____

elzers in tussenkomst, vertegenwoordigd door Mr. _____ voornoemd

tegen:

_____, ere-notaris (depensioneerde), geboren
te _____ op _____, wonende te _____

verweerder in tussenkomst, vertegenwoordigd door Mr. _____
advocaaf te _____

VOLGT HET VONNIS:

Gelet op:

- het tussenvonniss van 26 september 2011;
- de conclusies en de stukken van partijen;
- het akkoord van partijen met het behoud in de debatten van de buiten termijn neergelegde conclusies.

I. Voorgaanden en vorderingen:

1. Bij tussenvonniss van 26 september 2011 werd vastgesteld dat elser zich voor zijn herstellvordering betreffende het beweerd zonder vergunning opgerichte overdekte terras dienstdoende als frituur en verbruikzaal, steunde op het oprichtingsmisdriff ervan.

Een heropening der debatten werd bevolen teneinde eiser derhalve toe te laten standpunt in te nemen m.b.t. het tijdstip waarop, volgens hem, het oprichtingsmisdrijf werd gepleegd.

De burgerlijke rechter, bij wie de herstellvordering als een bijzondere vorm van teruggave ten gevolge van een misdrijf aanhangig wordt gemaakt, dient immers het bestaan van het misdrijf en van de mogelijke verjaring ervan te kunnen beoordelen.

2. Bij conclusies, neergelegd ter griffie op 29 november 2011, handhaaft eiser zijn vordering; waarbij hij vraagt:

- vast te stellen dat verweerders zonder voorafgaande en uitdrukkelijke stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen een perceel gelegen te gebruiken voor het wederrechtelijk oprichten van een constructie tegen de voorgevel van een horecazaak met als afmetingen 10,75m x 3,70m en met een hoogte van ca. 3m, met vensters in glas en een platte dakbedekking, zodat het geheel er uitziet als een afgesloten overdekt terras;

- verweerders te veroordelen tot herstel van de plaats in de vorige toestand en dit binnen de 6 maanden, op straffe van een dwangsom van € 125,00 per dag vertraging, hetgeen impliceert de afbraak van de constructie, metende 10,75m bij 3,70m, de verwijdering van de betonnen grondverhardingen en van de reclamepanelen.

3. Bij hun laatste conclusies, neergelegd ter zitting van 7 mei 2012, besluiten verweerders tot de onontvankelijkheid, de verjaring, minstens de ongegrondheid van de vordering van eiser.

Ondergeschikt vragen verweerders om hen toe te laten te bewijzen door getuigen dat zij de gewraakte bijbouw, waarvan de afbraak gevorderd wordt, niet hebben opgericht.

Lastens verweerder in tussenkomst vorderen verweerders dat, indien zij zouden veroordeeld worden tot herstel in de vorige toestand, m.a.w. tot afbraak, deze hen hiervoor zou moeten vrijwaren. Zij vragen derhalve verweerder in tussenkomst in dit geval te veroordelen tot de afbraak en alle kosten ervan en tot alle nadelige gevolgen hiervan.

4. Verweerder in tussenkomst besluit bij zijn laatste conclusies, neergelegd ter griffie op 2 april 2002, tot de ongegrondheid van de vordering in gedwongen tussenkomst.

II. Beoordeling:

1. Zoals vastgesteld in het tussenvonnis van 28 september 2011 baseert eiser zijn herstellvordering lastens verweerdere op het oprichtingsmisdrijf.

Zuiks blijkt trouwens uit de vordering, zoals eiser ze ook in zijn laatste conclusie handhaaft, en waarbij hij vraagt om vast te stellen dat verweerdere, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen, de kwestieuze bijbouw wederrechtelijk hebben opgericht.

Verweerdere betwisten evenwel dat zij zich aan het oprichten van het gewraakte gebouw hebben schuldig gemaakt. Zij houden voor dat de kwestieuze bijbouw reeds aanwezig was toen zij het betrokken goed aankochten bij akte van 13 mei 1991.

Eiser bij wie, zoals aangehaald in het tussenvonnis, de bewijslast van alle bestanddelen van het misdrijf ligt, dient derhalve aan te tonen dat verweerdere wel degelijk het betrokken gebouw hebben opgericht.

2. Eiser verwijst naar processen-verbaal van 17 mei 1991, 11 mei 1992 en 8 september 1993.

Voormelde processen-verbaal van 11 mei 1992 en 8 september 1993 (het p.v. van 17 mei 1991 wordt niet-bijgebracht) houden een loutere vaststelling van de feitelijke toestand, met name de aanwezigheid van een verbruikzaal (frituur) zonder geldige bouwvergunning in. De vermelding dat deze verbruikzaal werd opgericht door verweerdere is eenzijdig, werd door deze laatsten nergens bevestigd, en werd klaarblijkelijk ingegeven door het feit dat verweerdere op het ogenblik van de gedane vaststellingen de eigenaars van het betrokken onroerend goed waren.

Het gegeven dat verweerdere, nadat zij geconfronteerd werden met voormelde vaststellingen, als toenmalige eigenaars in 1994 een regularisatievergunning trachtten te bekomen, houdt evenmin het bewijs in dat zij het betrokken bouwwerk ook zelf zouden hebben opgericht.

Evenmin houdt het schrijven van de raadsman van verweerdere van 16 augustus 1994 dergelijk bewijs in. Niet alleen wordt in de aanvang van dit schrijven melding gemaakt van het bijgebouwd terras, wellicht van voor de wet op stedenbouw van 1962, maar daarenboven kan de inhoud van het schrijven geenszins als een buitengerechtigde bekentenis tegen verweerdere — die formeel betwisten de betrokken bijbouw te hebben opgericht — worden ingeroepen.

Het doen van een bekentenis behoort immers niet tot het mandaat ad litem van een advocaat, die hiertoe een bijzondere volmacht moet hebben (A.P.R., Lastgeving, nr. 306).

3. Eiser bewijst derhalve niet afdoende dat verweerdere zich schuldig hebben gemaakt aan enig oprichtingsmisdrijf.

Volledigheidshalve kan gesteld worden dat, zelfs indien aangenomen zou worden dat verweerdere de betrokken bijbouw toch zouden hebben opgericht, zulke alleszins moet gebeurd zijn voorafgaandelijk aan het proces-verbaal van 11 mei 1992, waarbij het bestaan van de bijbouw wordt vastgesteld, en waarschijnlijk zelfs van voor 17 december 1991 (*het p.v. van deze datum wordt evenwel niet bijgebracht*).

Op strafgebied was het oprichtingsmisdrijf derhalve reeds geruime tijd verjaard, vooraleer eiser zijn herstellvordering, die tot de strafvordering behoort, aanhangig maakte bij exploit van 9 juli 2001.

Ten onrechte verwijst eiser naar de eenheid van opzet tussen het oprichtingsmisdrijf en het instandhoudingsmisdrijf om voor te houden dat de verjaring nog niet ingetreden was.

Eiser heeft in huidige procedure zijn vordering nooit gegrond op het misdrijf van instandhouding, ook niet, zoals hiervoor aangehaald in zijn laatste conclusie na heropening der debatten (*inzoverre een dergelijk eisuitbreiding na een heropening der debatten al ontvankelijk zou zijn*).

Daarenboven hebben de bepalingen van het decreet van 27 maart 2009, zijnde de Vlaamse Codex voor Ruimtelijke Ordening, krachtens art. 7.1.1. onmiddellijke werking en zijn zij vanaf hun datum van inwerkingtreding van toepassing op de handhavingsprocedures in de stand waarin ze zich bevinden.

Art. 6.1.1., laatste lid VCRO, is derhalve wel degelijk van toepassing. Een herstellvordering op grond van instandhouding kan dan ook niet meer worden ingewilligd vermits in de instandhouding in casu niet meer strafbaar is.

Er is immers geen enkele wettelijke reden om aan te nemen dat art. 6.1.1., laatste lid VCRO niet van toepassing zou zijn op herstellvorderingen voor de burgerlijke rechter, zoals eiser voorhoudt. Eiser voegt ten onrechte een voorwaarde toe aan de desbetreffende decretale bepaling, die deze zelf niet stelt.

4. De vordering van eiser moet, gelet op het voorgaande, ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

De vordering in gedwongen tussenkomst van verweerdere, die ontvankelijk is, is derhalve zonder voorwerp geworden.

Eiser dient veroordeeld te worden tot de kosten van de hoofdvordering en verweerdere tot de kosten van de vordering in gedwongen tussenkomst.

Wat betreft de aan verweerder in gedwongen tussenkomst toe te kennen rechtsplegingsvergoeding betreft zijn partijen het er, krachtens hun conclusies, over eens dat het basisbedrag ervan, zoals bepaald in het K.B. van 26 oktober 2007 en waaromtrent zij niet vragen om af te wijken, in casu € 1.320,00 bedraagt.

Anderzijds is eiser als stedenbouwkundig inspecteur geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd. Vorderingen die in het algemeen belang worden ingesteld moeten op dezelfde wijze worden behandeld als strafvorderingen. In de wet van 21 februari 2010 voorzag de wetgever in een vrijstelling van het openbaar ministerie, die het algemeen belang verdedigt, voor het betalen van enige rechtsplegingsvergoeding, teneinde zijn rechtsvordering te kunnen uitoefenen in volle onafhankelijkheid, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces. Ook de stedenbouwkundig inspecteur moet zijn vordering in volle onafhankelijkheid kunnen uitvoeren (Grondwettelijk Hof, arrest. 43/2012, 8 maart 2012. - Juristenkrant 25 april 2012, nr. 248, p.7).

De voorschriften van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

OM DEZE REDENEN:

De rechtbank, rechtdoende op tegenspraak, het tussenvonnis van 26 september 2011 verder uitwerkend:

Verklaart de vordering van eiser en de vordering in gedwongen tussenkomst van verweerdere onvankelijk.

Verklaart de vordering van eiser ongegrond.

Stelt vast dat de vordering in gedwongen tussenkomst dienvolgens zonder voorwerp geworden is.

Veroordeelt eiser tot de kosten van de hoofdvordering en verweerdere tot de kosten van de vordering in gedwongen tussenkomst.

Zegt voor recht dat eiser niet gehouden is tot het betalen van enige rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt verweerdere om aan verweerder in gedwongen tussenkomst een rechtsplegingsvergoeding van € 1.320,00 te betalen.

Aldus gevonden en uitgesproken in openbare terechtzitting van de vijfde kamer, op het gerechtshof te Hasselt, op 24 september 2012, alwaar zetelden:

De Heer _____, rechter, enige rechter,
De Heer _____, griffier.